

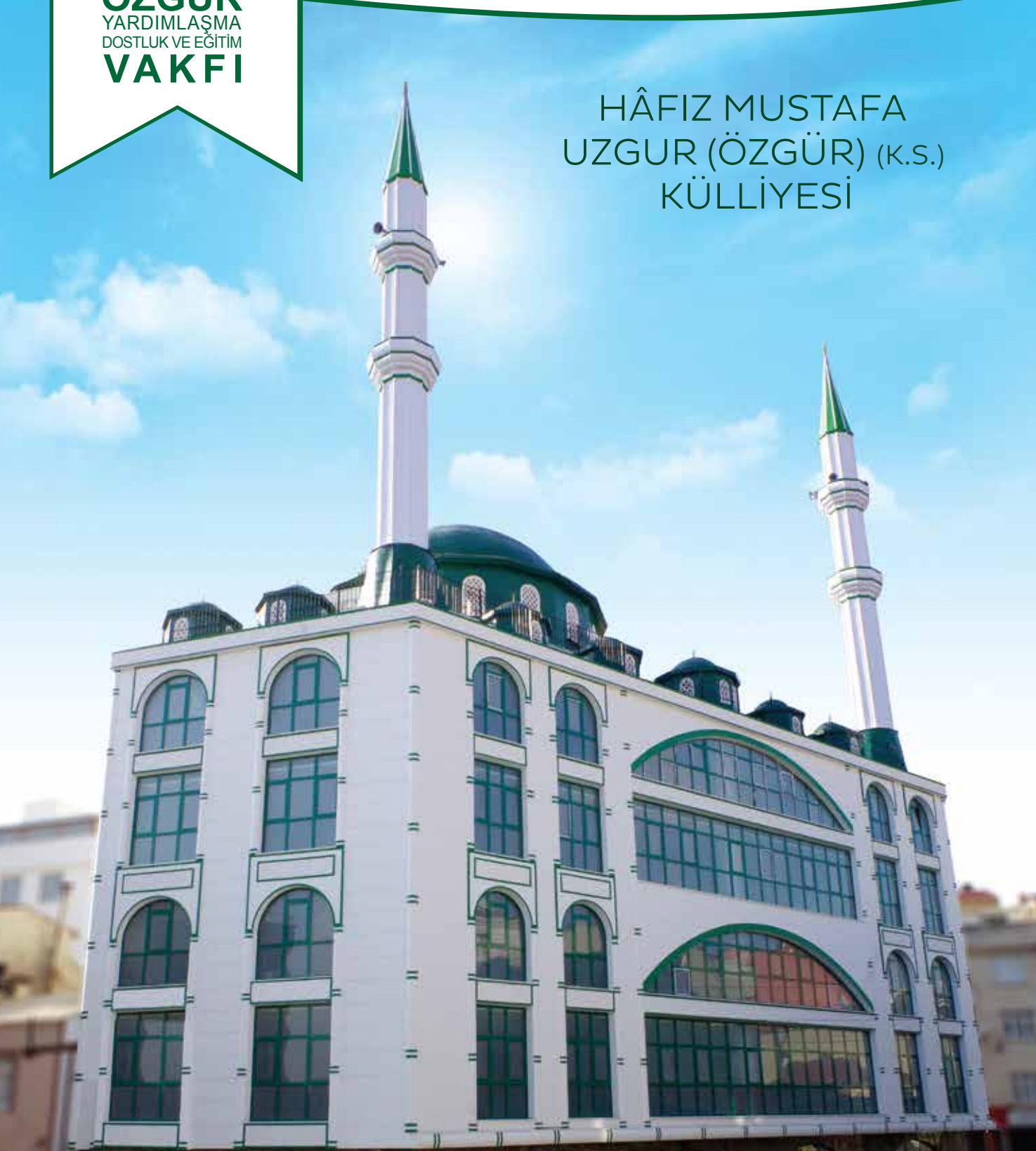
ÖZGÜR
YARDIMLAŞMA
DOSTLUK VE EĞİTİM
VAKFI

Özgür Müslüman

www.ozgurvakfi.org

SAYI : 3 | ARALIK / 2017

HÂFİZ MUSTAFA
UZGUR (ÖZGÜR) (K.S.)
KÜLLİYESİ

**“Takva sahipleri
cennetlerde ve ırmak
kenarlarındadırlar.
Doğruluğun hakim olduğu
bir ortamda, gücünün sınırı
olmayan bir hükümdarın
huzurundadırlar.”**

Kamer Suresi 54-55

ÇOK KATMANLI EĞİTİM SİSTEMİ

Araştırma Görevlisi
Mustafa Borsbuğa

19

SAĞLIKLI MÜSLÜMAN NASIL OLMALI?

Dr. Mustafa Gürbüz
Aile Hekimi

14

RESÛLLULLAH'IN GERÇEK VARISLERİ

Öğretim Üyesi
Doç. Dr. Dilaver Selvi

10

ÜMMET OLABİLME ŞUURU

Kâmil Uzgur Hocaefendi

07

28

BİR MÜSLÜMAN NEDEN YILBAŞI KUTLAYAMAZ?

Araştırma Görevlisi
Mücahid Topcu

26

SADÂKAT ve SAMİMİYET

Sevilay Cebeci

23

AŞK-I MUHABBET

Fatma Uzgur
Hoca Hanım

MÜRİDİN ÖZELLİKLERİ

Hâfiz
Mustafa Uzgur Hz.

04

22

MEDED

Eş-Şeyh es-Seyyid
Hacı Ömer Hüdâyi Baba

YIL / SAYI
2017 / 3

EDİTÖR

MUSTAFA UZGUR
Marmara Üniversitesi
(İlahiyat Fakültesi Tasavvuf YLÖ)

BASKI
ŞEKİL OFSET

YAYIN SAHİBİ

**ÖZGÜR YARDIMLAŞMA
DOSTLUK VE EĞİTİM VAKFI**

GRAFİK TASARIM
SEDAT KAYA
Okyanus Kolejleri
(Grafik Yönetmeni)

Bu eserin her hakkı saklı olup tüm hakları
ÖZGÜR VAKFI'na aittir.
Kısmi de olsa alıntı yapılamaz, metinler
aynen değiştirilerek elektronik, mekanik,
fotokopi yada başka bir sistemle
çoğaltılamaz, depolanamaz.
Copyright 2015 © Tüm Hakları Saklıdır.

BİR MÜRİD'TE BULUNMASI GEREKEN ÖZELLİKLER NELERDİR ?

Tarikata giren bir müridin her şeyden önce doğru olması gerekir. Çünkü bütün tarikatların temelinde doğruluk yatar. Doğruluğu kendine şiar edinmeyen bir mürid hiçbir yere varamaz. İlk önce hakkı ve doğruluğu benimsemek ve yaşamak gerekir. Gerçek tarikat şeyhleri hiçbir zaman müridlerine zor, aşılması, gidilmesi, varılması imkansız yollar göstermemişlerdir. Aksine en kısa ve en doğru yolu gösterip onu yaşatmaya çalışmışlardır.

Mürid daha sonra niyetini ve amelini düzeltmelidir. Helâli haramdan, farzı sünnetten ayırt edecek kadar fıkıh ilmini bilmesi gerekir. Mürid, sürekli, her an Allah'ın kudret eli altında olduğunu bilmeli ve buna göre hallerini hareketlerini kontrol etmelidir.

Mürid, kendisine ait olsun başkalarıyla ilgili olsun sırları çok iyi saklamalıdır. İçinde bulunduğu maddi ve manevi halleri, dereceleri hiç kimseye söylememelidir. Ancak her şeyini her durumunu kendisiyle ilgili tüm ayrıntıları, bilgileri şeyhine, mürişidine bildirmelidir. İfrat ve tefride sapmadan şeyhinden aldığı maddi ve manevi görevleri ve emirleri yerine getirmelidir. Mümkün surette haramlardan kaçmalıdır. Mürid, haramlardan kaçtığı kadar şüpheli olan şeylerden de kaçmalıdır. Çünkü şüpheli olan şeyler insanı zamanla takva ehli olmaktan uzaklaştırır. Mürid kendisini aynı zamanda nifaktan koruyarak kalbini bu tür şeylerle meşgul etmemelidir.

Şeyhinin sohbetlerine devam etmelidir. Müridin, şeyhinin sohbetlerine devamlılığı çok önemlidir. Tabi ki bu söylemimiz, şeyhin yakınında olan müridler için geçerlidir. Fakat diyelim ki şeyh İstanbul'da, mürid Erzurum'da yada İzmir'de ise, bu mürid'de şeyhinden almış olduğu rabita ve tefekküre devam etmeli, varsa kitaplarını, risalelerini takip etmelidir. Onu tarikatından, şeyhinden uzaklaştırabilecek gururlu, kendini beğenmiş insanlardan kaçarak son derece edepli olmalıdır.

EŞŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ HAZRETLERİ (k.s.)

Şazeli Hazretleri (k.s.) şöyle buyuruyor.

“Bir müridde sayacağımız şu kötü hasletler varsa o kendini mürid olarak değil de taş, toprak olarak kabul etsin”

Bu hasletler şunlardır;

Küçüklere şefkat ve merhamet sahibi değilse, büyüklere saygısız davranıyorsa, kendi öz canına acımıyorsa, nefsinin her şeyi yapabilecek kadar serbest bırakıyorsa, zalim insanlarla oturup kalkıyorsa, gerçek tarikat erbablarından uzak kaçıyorsa, ihtiyaçlı, fakir ve yetimlerin yardımına koşmuyorsa, beş, vakit namaza devam etmiyorsa (Cemaatte namaz kılmaktan acizleniyor, kaçıyorsa) O kendisine mürid değil de ben taşım, benim topraktan, ağaçtan farkım yok desin.”

Mürid, bir gününü yani 24 saatini gayet itina ile Rızaullah için değerlendirmelidir. Şöyle ki; nefsinin hesaba çekmeli, tefekkür etmeli, dualardan ve münacatlardan ayrılmamalı, zikir meclisleri ve o meclislerdeki ihvan ve kardeşler ile sohbetlere devam etmeli, bunların dışında kalan vaktinde de Allah'ın mübah kıldığı şeyleri yapmalı yasaklara ve haramlara uzanmamalı, bulaşmamalıdır.

Mürid, yaptığı her şeyi Rızaullah için yapacak, sürekli olarak Cenâb-ı Hakk'ın (c.c.) kontrolü altında olduğunu unutmayacak, çevresindeki her şeye, her fiile bir sebep gözüyle bakacak ve onları yani o sebepleri birer basamak olarak kabul edip o basamaklarla Allah'a (c.c.) yükselmeye çalışacaktır. Allah'tan başka her şeyi gönlünden çıkarıp atmaya çalışmalıdır. Mürid Allah'tan başkasından bir şey istememeli ve beklememelidir. Allah'ın vereceğini kullardan beklemek o müridin acizliğine delalet eder.

Müridlik Allah'ın servetine güvenip her şeyi ondan dilemek ve her şeyi ondan beklemek, O'ndan gayrisine minnet etmemek ve el açmamaktır. Gerçek zenginliğin bu olduğunu unutmamalıdır.

Ahmet Ziyaüddin Hz. (Camiul Usul) adlı eserinde mürid hakkında şöyle buyuruyor.

“Salık (mürid) kalbini diri tutacak şeylerle diriltmeli ve arızaları varsa tamir etmelidir. Kalbin tamiri de dört şey karşılığında yine başka dört şeye dikkat etmekle olur:

Birincisi: Dünyanın bir gurbet evi olduğunu hatırdan çıkarmamak ve bu evde kötülüğe götürücü nefse acımamak ve ona uymamaktır. Nefsi emmarenin kötülüğü karşısında ona teslim olmamak lazımdır. Böyle olmazsa ne olur? Kalp nefsi fenalıklarla meşgul olur ve maksadına ulaşamaz.

İkincisi: Ölüm anında vukuu bulacak dehşeti hatırdan çıkarmamaktır. Bu hal öyle bir hal ki insana dünyanın geçici bütün güzelliklerini unutturur. İnsanı zühd ve takva sahibi yapar. Böyle olmazsa ne olur? Ölümü unutup dünyadan dünyalıktan mahrum kalma endişesi başlar. Hiç ölmeyecekmiş gibi ümitlere kapılır bu halde kendisine her türlü bela ve mihnet getirir.

Üçüncüsü: Kalbi Allah sevgisinden boş ve mahrum etmemektir. Böyle olmazsa ne olur? Müridde uzun ümit ile gururun kalbi kuşatması başlar. Kalbin bütün gururla, uzun ümitlerle kaplanması ibadette tembellik etmenin veya tamamen bırakmanın anahtarıdır.

Dördüncüsü: Daima Allah'ın huzurunda olduğunu ve onun kapısında beklediğini hatırdan çıkarmamaktır. Böyle olursa mürid her hareketinin şeriata uygun olup olmadığını sürekli kontrol eder. Her işinden sonra kendini yani nefsini hesaba çeker. Bu durumdaki her müridi ise her an haya duygusu kuşatır.

Böyle olmazsa ne olur? Mürid her an Allah'ın huzurunda olduğunu unutursa, Allah'a karşı cüretkar davranmaya, kendi nefsini beğenmeye başlar hareketlerin de şımarıklık gibi çok çirkin haller baş gösterir. Allah'ı (c.c.) İslamı ve onu bütün değerlerini hafife almaya başlar.

Nitekim Cenab-ı Hakk Kur'ân-ı Kerim'de Fussilet suresi 23. ayeti celilesinde mealen şöyle buyuruyor:

“İşte Rabbinizi böyle sanmanız sizi mahvetti ve zarara uğrayanlardan oldunuz.”

Tarikatlarla hatta İslam diniyle alâkası yokken sonradan uydurulup dine ve tarikatlara mal edilen bid'at ve hurafelerden mürid, şiddetle sakınmalıdır.

KAYNAK: Kadiri Yolu
Gerçekte Yaşayanlar ve Yaşatanlar

Ümmet Olabilme Şuuru

Değerli kardeşlerim

Kıymetli Müslümanlar

Akiz gençler...

Bugünkü küffâr alemlerimiz bizim bir yolumuzu kapattı. Ümmet-i Muhammed'in bir yolunu kapattılar ki o yol kapanınca İslam ile bizim aramızda ki göbek bağımızı kesmiş oldular. Hazreti Muhammed Mustafa'nın (sav) yolu, Hazret-i Muhammed Mustafa'nın aşkı, o kanalı bize kapattılar. Öyle ya da böyle bir şekilde başardılar. Son yüz elli yıldır bizler ismen Muhammed Mustafa'nın (sav) ümmeti olarak görünsek de, ismimiz öyle de olsa, gönlümüzde ki Muhammed Mustafa'nın (sav) aşkını aldılar. Hal böyle olunca aşksız bir ümmet, gönlünde Peygamberinin sevdası olmayan bir ümmet konumuna bizi soktular. Sadece ismen Ümmet-i Muhammed olarak anıldık. Bunun üzerinden de bu aşksızlık, bu muhabbetsizlik, bu sevdasızlık, bu Peygamber efendimize (sav) yabancılaşma durumumuz bizi böyle bölük pörçük etti, ayırdı, dağıttı. Her bir parçamızı bir yere savurdu. Şimdi uğraş ki toparlayabilesin. Uğraş ki o aşkı, o muhabbeti tekrar oluşturasın, ümmetin gönlünde oluşmasını bekleyesin, oluşsun diye dua edesin, sonrada bir araya gelip toplanabilesin. İşimiz buradan baktığımız zaman zor.

Yani bir başka deyişle şu yolu tıkadılar; "La ilahe illallah" demekle bir mahzur görmediler fakat "Muhammedün-Resulullah" yolunu kapattılar çünkü eğer ki "Muhammedün-Rasulullah" yolunu kapatabilseler ki zaten Allah'a giden yol oradan geçiyor dolayısıyla bu ümmeti Hazreti Muhammed Mustafa'dan(sav) koparır, Allah'tan (c.c) da ayırmış oluruz dediler. Rablerinden de uzaklaştırmış oluruz dediler. Dolayısıyla Peygamberinden kopan bir ümmet, Aleyhi's-selatü-ve's-selam'ın ahlakından uzaklaşan bir ümmet, onun anlayışından çok çok geride kalan bir ümmet tabii ki Allah'tan da haliyle, doğal bir sonuç olarak uzaklaşmış olur.

Şu anda Muhammed Mustafa (sav) efendimizin ümmetinden, Kur'an çok uzakta. Şu anda Hazret-i Muhammed Mustafa (sav) efendimizin ümmetinden, Muhammed Mustafa çok uzakta. İsmen var belki ya da ismi anıldığında elimizi göğsümüze götürüp Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammed diyoruz ama aşkını aldılar. Yani kuru bir Peygamber Anlayışı, içi boş bir İslam anlayışına bizi mahkum ettiler.

Muhammed (sav) efendimizin bu yolu kapanınca, otomatik olarak aşk yolu da kapandı. Bizim Muhammed(sav) e olan sevdamızı, aşkımızı ortaya koymamız lazım. Yani Allah ve Rasûlüne sıdk ile, sadakat ile, sadık bir şekilde teslim olmamız lazım.

Bundan birkaç asır önce bırakın Müslümanların birbirleri ile kötü olmasını, bize inanmayan, bizim dinimizden olmayan gayr-ı müslimlere dahi o muhabbet kanalı ile muamele ediyorduk. Muhammed Mustafa'nın aşkından onlarda faydalandılar. Onu sevenlerin hoşgörüsünden faydalandılar. Bugünkülerin dediği gibi değil. Bugünkü bahsedilen hoşgörüden değil. Onlara kul köle olma anlayışına hoşgörü diyorlar bugün. Değil değil... O günün gayr-ı Müslimleri, Muhammed Mustafa ya(sav) sadakat ile bağlanmış, onun muhabbeti ile yoğrulmuş idarecilerin, devlet adamlarının yönetimi altında yaşamlarını sürdürdüler. Onun aşkından oluşan hoşgörüden faydalandılar. İşte bu aşk, bu muhabbet yolu Muhammed Mustafa'sız olmaz. Peki, ne yapacağız ümmet olarak? Bu kanalı açmanın yolunu bulacağız. Tıkanmış bir şekilde olan bu muhabbet kanalını açacağız.

Hocam o çok uzun bir zaman alır? Onun için yıllar lazım. Belki 50-100 senede olacak iş değil diyenler var.

Hiç olmamasından iyidir ya... Böyle kalırsa, böyle muhabbetsiz kalmaya devam edersek yok olup gideceğiz. Birbirimizi yok ediyoruz. Evet, eğer ki biz Rasûllullah (as) yolunu, o tıkanan aşk ve muhabbet yolunu, sevgi yolunu açamazsak içerde de birbirimizi böyle yiyeceğiz dışarıda da.

Rasûllullah (as) efendimizden bize gelen ve tıkanan o kanalı açmamız lazım yani Hâfız Mustafa Efendi hazretlerinin (ks) açtığı yolu, onun timsali olduğu Muhammed Mustafa (sav) yolunu Aşk yolunu, muhabbet yolunu temsil edenlerin bu mekanlarını çoğaltmamız lazım.

Genişletmemiz lazım. Sahip çıkmamız lazım. Biz farkında değiliz ama küffar alemi bunun farkında bu saldırıları o yüzden yapıyorlar.

Bakmayın siyasi gibi gösterdiklerine. Tamamen saldırdıkları İslam'dır. Tamamen mücadele ettikleri alan, Hazreti Muhammed Mustafa (sav) kanalıdır. Bunu geçmişte de yaptılar. Bir yaptılar iki yaptılar. Ama inşallah üçüncüyü yapamayacaklar.

Hocam biz o kadar yapamıyoruz diyenler var. O zaman Hafız Mustafa Efendi hazretlerinin kanalını açık tutacaksın. Onun aşk, feyiz, muhabbet kanalını açık tutacaksın. Onun gönlündeki yerini temiz tutacaksın. Kirletmeyeceksin. Çok iyi bildiğin, Rasûllullah (as)'ın vekili olduğuna emin olduğun, onun varislerinden olduğuna emin olduğun, şeyhinin, mürşidinin kanalını açık tutacaksın. O kanaldan gelen muhabbet suyunu kirletmeyeceksin, pisletmeyeceksin. Yakışmaz o muhabbete o kir, pis ve pas diyeceksin. Rahat dur diyeceksin. En ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde, bu ilaç olan suyu tüketmeyeyim diyeceksin. Hocamız bize 30-40 yıl boyunca demedi mi?

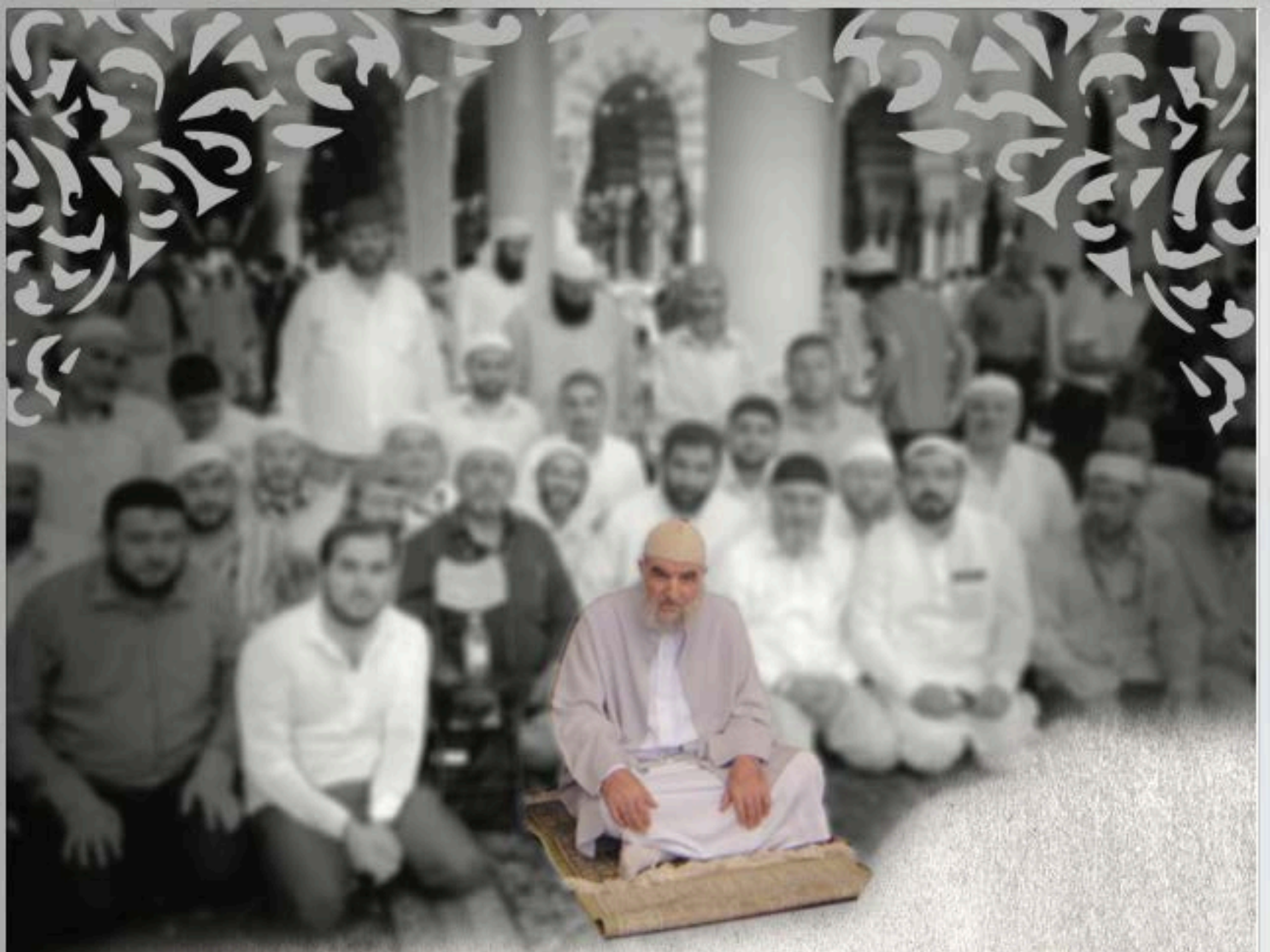
"Şeriatsız tarikat olmaz. Hazreti Muhammed Mustafa (sav) ya itaat etmeyen Allaha varamaz" demedi mi? Dedi. Bugün bu kanalı tıkalı tutmak içinde o kadar çok uğraşıyorlar ki. Bizde böyle açık ve net artık konuşup, neyin tıkalı, nerde arıza var, nerde tamir gerekiyor, nerede bir arada olup, nerede iş birliği, nerede gönül birliği yaparak ümmetlik durumumuzu diri tutabiliriz bunun uğraşısı içerisinde olacağız.

Allahım! bizleri kendine layık kul, Habibin Muhammed Mustafa (sav) ya layık ve şuurlu ümmet eyle. (Amin)

Kâmil UZGUR Hocaefendi

Olgun bir Mü'min
günaha yaklařınca
Allah korkusundan
damarları titrer!

ESSEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

ŞAH-I GEYLÂNÎ'YE GÖRE RESÛLULLAH'IN (s.a.v) GERÇEK VARİSLERİ

Peygamberlerin mirası ilim ve dindir. Hz. Peygamber (s.a.v); peygamberlerin maddî miras bırakmadığını, bıraktıkları maddî şeylerin de sadaka olduğunu belirtmiştir.¹ Peygamberî mirasın ne olduğunu şu hadis daha açık ifade etmektedir:

“Âlimler, peygamberlerin vârisleridir. Şüphesiz peygamberler, altın ve gümüş (cinsi maddî şeylerden) miras bırakmazlar. Onlar, sadece ilim bıraktılar. Kim, o ilmi alırsa (dünya ve ahirette) büyük bir pay (ve derece) elde etmiş olur.”²

Hz. Peygamber (s.a.v), Hz. Ali'ye, bu mirasın Kur'an ve sünnet olduğunu söylemiştir.³

Aliyyü'l-Kârî' (1014/1605), et-Tebrizî'nin (737/1336) “Mişkâtü'l-Mesâbih” isimli hadis mecmuası üzerine yaptığı “Mirkâtü'l-Mefâtih” adlı şerhte, yukarıdaki hadisi açıklarken der ki:

“Vâris, hem âlim hem âbid olmalıdır. Birisi olmazsa, nuru noksan, hâli zayıf olur. Hadiste bütün peygamberleri içine alacak şekilde ‘veresetü'l-enbiyâ’ ifadesinin kullanılması, verasetin nebî, rasûl hepsine şâmil olması içindir. Bazı âlimler, resûllere vâris olur; bazı da derecelerine göre nebilere vâris olurlar. Bunu İbn Mâlik söylemiştir. Resûller altın ve gümüş gibi dünya metaı bırakmamışlardır; çünkü onların mala rağbeti yoktur. Onların kendileri ve evlatları için Allah'a tevekkülleri tamdır. Demek ki tâlib-i dünya, peygambere vâris olamaz. İmam Gazâlî, ‘İlmin hatta imanın en azı, sahibinin dünyanın fânî, ahiretin bâkî olduğunu bilmesidir. Böyle bir ilme sahip olan kimse, fâniden yüz çevirip bâkî olana yönelir,’ demiştir. ‘Peygamberler ancak ilim bıraktılar,’ ifadesi, zâhir ve bâtin ilimlerini ve manevî hâlleri ifade eder.”⁴

“Sultânü'l-ulemâ” lakabıyla meşhur İzzeddîn b. Abdüsselâm (660/1262), marifet ve manevî hâllerde en üstün derecede bulunan peygamberlere vâris olan âlim ve ariflerin, peygamberlerin farklı yönlerine varis olduklarını söyleyerek der ki:

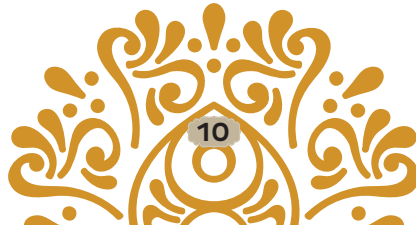
Arifler, peygamberlerin söz ve amelleriyle manevî takarruba (Allah'a yaklařmaya),

Fakiher, zahirî amelleri ilgilendiren dinî hükümlere,

Ehl-i tarik, bâtinî amellerle ilgili manevî hallere,

Zâhidler, dünyayı terk ve aza kanaat ahlâkına,

Velî ve abdâlar ise peygamberlere has marifet ve kerametlerin bir kısmına vâris olmuşlardır.⁵

Abdülkadir-i Geylânî (ks), din ilminden payı olan herkesin derecesine göre Hz. Peygamber'in (s.a.v) ilim mirasına varis olduğunu, sırf zahirde kalanların, mirasçılar içinde zevî'l-erham sınıfına girdiğini, (ilmin zahirine ve bâtınına varis olan) kamil varislerin ise mirasçılardan oğul yerinde olup, onun babaya en yakın mirasçı olduğunu, Hz. Peygamber'in sırrına bâtın ilminin ulaştırdığını, Allah Resûlüne varis olan grupların, sahip oldukları ilim çeşidine ve derecesine göre mirastaki gibi üç sınıf olduklarını, bunların ashabü'l-fe-raiz, asabe ve zevil erhamdan oluştuğunu belirtir.⁶

Şah-ı Geylânî, **“Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et, onlarla en güzel şekilde mücadele yap”** (Nahl 16/125) ayetindeki üç şeyin Hz. Peygamber'de (s.a.v) toplandığını, onun dışında kimseye bu üç özelliğin verilmediğini, ayette belirtilen hikmet ve hâl ilmine ariflerin ulaştığını, güzel öğütle daveti âlimlerin yaptığını, en güzel şekilde mücadeleyi ve ilmin korunmasını ise ümeranın (idarecilerin) üstlendiğini belirtir; din ilminden asıl maksadın arif sufilerin ulaştığı hikmet ve hâl ilmi olduğunu hatırlatır, şu hadislerin bu görüşü desteklediğini söyler:

“Âlimlerin meclisine katılın, hikmet ehlinin sözlerine kulak verin. Şüphesiz Allah Teâlâ, ölü toprağı yağmur suyu ile dirilttiği gibi, hikmet nuruyla da ölü kalpleri diriltir.”⁷

“Hikmet, müminin yitik malıdır; onu nerede bulursa alır”⁸

Şah-ı Geylânî, Allah'a vasıl olan ehliullahın sözlerinin Allah'a yakınlık içinde ilahi izin ve ilhamla söylendiğini, bu sözlerin onlara candan kulak vereni (ve gereğini yapanı) ilahi huzura ulaştırdığını, kalbi diriltmek için manevi telkin ve terbiye ehlini arayıp bulmanın farz olduğunu; **“İlim talep etmek her müslümana farzdır”⁹** hadisiyle marifet ve ilahî yakınlık ilminin kastedildiğini, zahiri ilimlerden ancak farzları edecek kadarına ihtiyaç bulunduğunu belirtir.¹⁰

Peygamberinizle aranızdaki nesebinizi (bağınızı) sahih hale getirin diyen Şah-ı Geylânî, bunun ancak ona tabi olarak gerçekleşeceğini, yoksa ona uymadan “ümmetiyim” demenin bir faydasının bulunmadığını, bir elinde Peygamberin şeriatı, diğerinde Allah'ın kitabı olmayan hiç kimsenin yolunun Allah'a ulaşmadığını, bu kimsenin helak olup halkı helak ettiğini, haktan saptığını ve saptırıldığını söyler.¹¹

Hazret, der ki: Hz. Peygamberin haline varis olan arif, Allah'ın nuru ile bakar. Arif, Rabbine yaklaşmış ve kendisine nur verilmiştir. O bu nur ile Rabbi ile ebedi huzur içindedir. Arifle birlikte oturup kalkan nefsinin tanır. Nefsinin bilen Rabbini bilir. Allah'ın yaratıklarına karşı tevazu gösterir. Nefsinin bilen ondan sakınır. Kendisine nefsinin bildirdiği için de Allah'a şükürle meşgul olur.

Ariflerin ahlakı Hakk'ın ahlakıdır. Onlar, günaha düşen kimseleri, şeytanın, nefsin ve hevanın elinden kurtarmaya çalışırlar. Bütün halkı kendi çocukları gibi görürler; nefis ve şeytanın girdabına düşenleri de düşmanın eline düşmüş evlatları gibi kabul edip onları bu düşmanlardan kurtarmak için var güçleriyle çalışırlar. Onlara acırlar. Fasıkları ürkütmemek için onlara güler yüzlü davranırlar. Marifetullahı tam olan kimse halka önder olur. Şeytan ve ordusu hezimete uğrayana kadar kendisine manevi kuvvet verilir.”¹²

Hazret, Cenab-ı Hakk'ın aşkı içinde kaybolmuş aşıkları şöyle tanıtır: “Evliya, halktan gördükleri kusurları görmezlikten, onlardan işittikleri lüzumsuz şeyleri duymazlıktan gelirler, onlar için şeref ve itibarlarını hibe ederler. Halkı, hoş sözle karşılar, onlara yumuşak davranır ve onları idare ederler. Fakat bazen de Allah Teâlâ için gayrete gelerek ve Allah'ın gazap ettiği bir konuda O'na uyararak (gazabı hak eden) kimselere kızarlar. Onlar, (kalp hastalıklarının tedavi eden) doktorlardır. Her hastalık için ayrı bir ilaç olduğunu bilirler. Onlar, kalpleri ve manalarıyla Cenab-ı Hakk'ın huzurundadırlar.”¹³

Hevasını hayat edinmiş bizlerin böyle ariflere ve âşıklara ne kadar ihtiyacımız var!

Doç Dr. Dilaver Selvi
Marmara Üniversitesi
İlahiyat Fakültesi Tasavvuf
Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

- 1 Buhârî, Humus, 1; Ferâiz, 3; İtisam, 5; Müslim, Cihad, 49-52; Ebû Davud, İmare, 19; Tirmizî, Siyer 44; Nesâî, Fey, 9, 16.
- 2 Ebû Dâvûd, İlim, 1; Tirmizî, İlim, 19; İbn Mâce, Mukaddime, 17; Dârimî, Mukaddime, 32; Beğâvî, Şerhü's-Sünne, 1/275-276; Hâkim, Müstedrek, 1/100-101.
- 3 Firûzâbâdî, Besâirü Zevî't-Temyiz fi Letâifil-Kitabî'l-Aziz (tah. Abdülalim Tahâvî) 5/195 (Beyrut trs)
- 4 Aliyyü'l-Kâri, Mirkâtü'l-Mefâtiḥ, 1/171-172.
- 5 İzzeddin b. Abdüsselâm, Kavâidü'l-Ahkâm fi Mesâlihi'l-Enâm, s. 354 (Beyrut, 1990).
- 6 Geylânî, Sırrü'l-Esrar ve Mazharü'l-Envâr (Tahk. Ahmed Ferid el-Mezîdî), s. 24 (Beyrut 2005, 1. Baskı).
- 7 Taberânî, el-Kebir, 8/199; Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliya, 8/72; Münziri, et-Tergib, nr. 162; Heysemî, ez-Zevâid, 1/125.
- 8 Tirmizî, nr. 2678; Kudâî, Müsned, 1/65.
- 9 İbn Mâce, nr. 224; Ebû Ya'la, Müsned, 1/257; Taberânî, el-Evsat, 2/297.
- 10 Geylânî, a.g.e, s. 25-26.
- 11 Geylânî, Fethü'r-Rabbânî ve Feyzü'r-Rahmânî (Tahk. Yusuf b. Mahmud el-Hâc Ahmed), s. 122-123 (Dimeşk 2000, 1. Baskı).
- 12 Güler, Dilaver, Abdülkadir-i Geylânî, Hayatı Eserleri Görüşleri-, s. 292-293. (İstanbul: İnsan Yayınları, 2011, 5. Baskı).
- 13 Geylânî, Abdülkadir, Fethü'r-Rabbânî ve'l-Feyzü'r-Rahmânî, s. 235 (Dimeşk 2000, 1. Baskı)

Nefs'in Islahı
ancak
Zikrullah ile olur

ESŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

Sağlıklı Müslüman Nasıl Olmalı?

Peygamberimiz (s.a.v) zamanında saha-be efendilerimiz bizlere göre daha sağlıklı ve zindeydiler. Hepsi sünnet-i seniyyeye uyduklarından dolayı daha uzun ve daha sağlıklı bir hayat sürmüşlerdir. Osmanlı döneminde insanların çoğu ömürleri boyunca hiç bir hastalığa yakalanmadan ömürlerini tamamlamışlardır. Günümüzde ise hasta olmayan insanlar çok nadirdir. Gelişen modern şartlar, sağlıksız gıdalar, radyasyon, çevre kirliliği sonucu olarak müslümanlar batıya uyarak kendi sağlıklarından olmuştur. Tıbb-ı Nebevîye tekrar uymak isteyen müslümanların eski sağlıklarını kazanacağı kanaatindeyim.

Dünya sağlık örgütüne göre sağlık; ruhsal-bedensel ve sosyal olarak tam bir iyilik hali olarak tanımlanmaktadır. Koruyucu hekimlik ise bireysel ya da toplum olarak hastalıkların ortaya çıkmasını ya da ağırlaşmasını engelleyici tedbirler üzerinde çalışan hekimlik dalıdır. Koruyucu hekimlik kişinin yaşam tarzı, beslenmesi, temizlik, sosyal hayatı, çevre ve doğayla ilişkisi v.b konularla ilgilidir. Sağlıklı bireyler ülkenin gelişmesine ve ilerlemesine daha fazla katkı sağlamaktadır. Hastalıklı bireyler ülke için iş gücü kaybı oluşturmaktadır. Toplumun ayakta tutan sağlıklı bireylerdir.

"Andolsun, Allah'ın Resûlünde sizin için; Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah'ı çok zikreden kimseler için güzel bir örnek vardır." (Ahzab:21) Rabbimizin emri gereği olarak Tıbb-ı Nebevî de koruyucu hekimlikle ilgili tavsiyeleri inceleyeceğiz. Sağlığın önemiyle ilgili olarak Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "İki nimet vardır ki insanların çoğu onların kadrini bilmemektedir: Sağlık ve boş vakit."

(Buhari, Rikak,1)

Rabbimiz (cc): "...Yiyin, için fakat israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez." (A'raf:31) ayeti kerimesinde kulları için vücudun ihtiyacı kadar olan yiyecek ve içecekleri almasını, fazlasını aldığı zaman israf olduğunu belirtmektedir. Fazla alınan gıdalar neticesi olarak bedenimizde çeşitli hastalıklara sebep olmaktadır.

Rabbimiz: "Ey insanlar! Yeryüzündeki helal ve temiz şeylerden yiyin. Ve şeytanın adımlarına tabi olmayın. Muhakkak ki o, sizin için apaçık bir düşmandır." (Bakara:168)

"Size rızık olarak verdiğimiz şeylerin temiz ve helâl olanlarından yiyin. Bu konuda aşırı da gitmeyin, yoksa üzerinize gazabım iner. Gazabım da kimin üzerine inerse, o muhakkak helâk olmuş demektir." (Taha:81) ayeti kerimelerinde de belirtildiği gibi yediğimiz ve içtiklerimizin helal ve temiz olması gerekir.

Peygamberimiz (s.a.v) buyurdular ki: "Öyle devir gelecek ki, insanoğlu, aldığı şeyin helalden mi, haramdan mı olduğuna hiç aldırmayacak. Böylelerin hiç duası kabul edilmez." (Buhari, Buyu' 7, 23)

Helal; Allah'ın müsaade ettiği şey. Temiz; yenilebilir, kullanılabilir, haram olmayan, dini bakımdan kullanılmasında nehiy olmayandır. Modern hayatta yediğimiz gıdalar ve içeceklerimizin yapısı değişmiştir. Bir ev ya da araba alacağımız zaman tüm özelliklerine bakıyoruz da niçin günlük tükettiğimiz yiyecek ve içeceklerimizin sağlıklı olup olmadığına pek dikkat etmiyoruz. Eskiden kıtlık çeken dedelerimiz 80 yaşında bile dinç ve sağlıklıyken, şimdi her şeyin elimizin altında olduğu bizler hemen hastalanmaktayız. Rabbimizin akledin hitabına rağmen hiç tefekkür etmiyoruz. Bir şeyin helal olması için içerisinde domuz ve kan ürünlerin bulunmaması gerektiğini algıladık. Ya içlerine katılan ve sağlığımız için zararlı olan katkı maddeleri... Aldığımız sağlıksız gıdalar sonucunda bünyemizde oluşacak zararlarda kimi suçlayacağız.

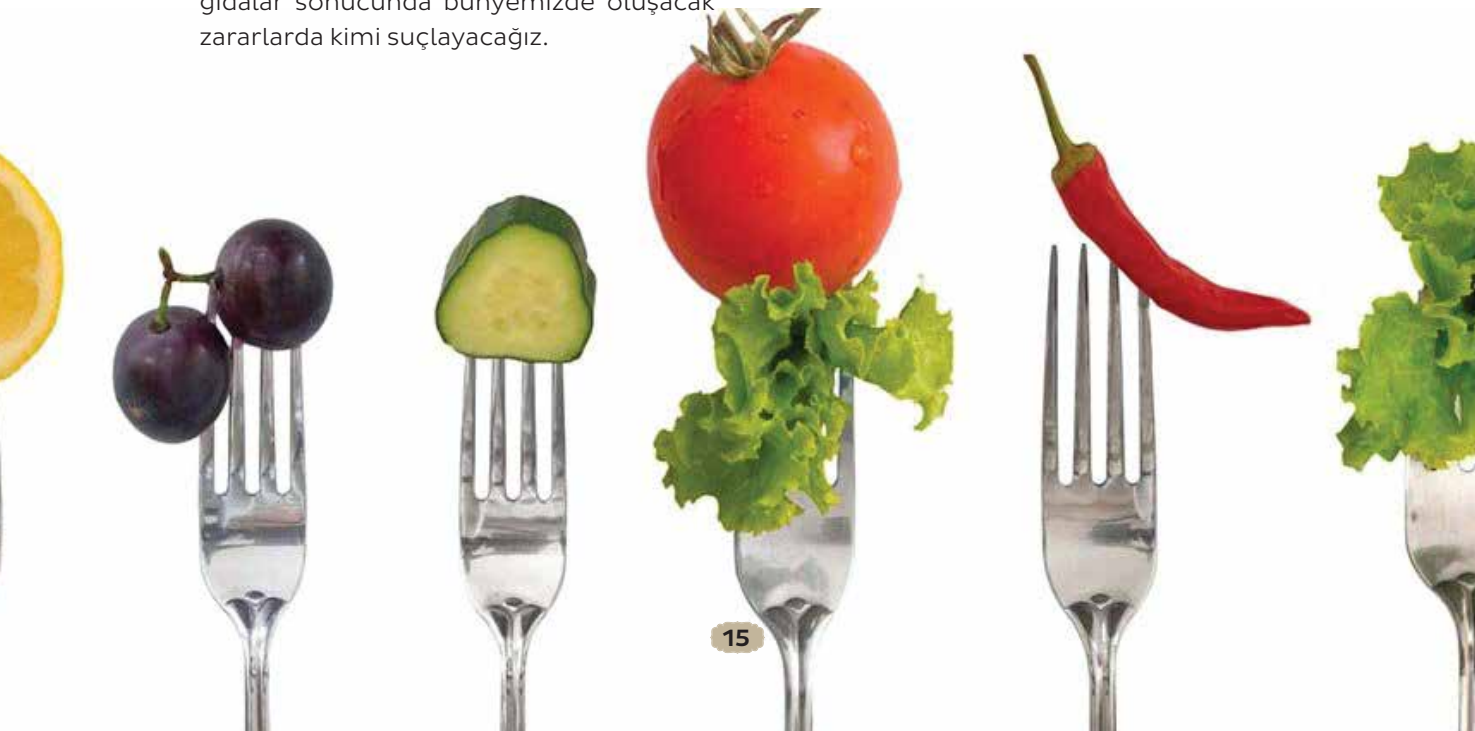

Aldığımız gıdaların helal olması yanında onların temiz olmasına da çok dikkat etmemiz gerekir. Alınan gıdanın fiziksel olarak temiz olması yanından kimyasal ve biyolojik olarak da temiz olması gerekir. Sağlıklı, zinde bir bünye için ve Rabbimizin emri gereği olarak temiz, helal yiyecek ve içecekleri tüketmeliyiz.

Peygamberimiz (s.a.v) zamanında İran'dan Medine'ye bir hekim gelir. Aradan günler geçmesine rağmen kendine gelip giden kimse yoktur. Bunun üzerine Peygamberimizin (s.a.v) yanına gelerek müslümanların neden hasta olmadıklarını sorar. Efendimiz aleyhisselam; "**Benim ashabım iyice acıkmadan yemez. Yedikleri zamanda tıka basa yemezler, daha iştahları varken sofradan kalkarlar.**" buyurunca, İranlı hekim şöyle der: "**İşte sağlığın şartı budur!**"

Bir başka rivayette "**Mide hastalıklarının evidir. Tedavinin özü ise perhizdir.**"

(Ebu Davud, Tıp, 13/3856)

Enes bin Malik (r.a) anlatıyor: Rasulullah (s.a.v) buyurdular ki: **"Kim evinin hayır ve bereketini Allahu Teâlâ hazretlerinin artırmasını diliyorsa, yemeğe otururken ve yemekten kalkarken ellerini yıkasın."**

Rasulullah (s.a.v) buyurdular ki: **"Sizden kimse sakın sol eliyle yiyip içmesin. Çünkü şeytan soluyla yer içer."** (Müslim, Eşribe, 106/2020)

Efendimiz (s.a.v) buyurdular ki: **"Ye-meğin bereketi, yemekten önce ve sonra el ve ağız yıkamadadır."** (Ebu Davud, Et'ime 12/3761). **"Eğer ümmetime zorluk verecek olmasa idim, onlara her namaz anında misvak kullanmalarını emrederdim."**

(Nesai; Taharet,6)

Peygamberimiz (s.a.v) özetle helal ve haramlara dikkat etmenin yanında yiyip içerken adap ve ölçüye intizamla dikkat ederdi. Yemekten önce ve sonra el ve ağız yıkanması, besmeleyle ve biraz tuz ile yemeğe başlanması, sağ el ile oturarak, önünden az yemeyi, doymadan sofradan kalkmayı, yemeği yapana teşekkür ve dua etmeyi, nimeti yaratan Allahu Teâlâ ya hamd etmeyi emreder.

Peygamberimiz günde iki kez, sabah ve akşam yemeği yedi. Peygamberimiz (s.a.v); **"Akşam yemeğinin terki ihtiyarlık sebebidir."** buyurmuştur. (Tirmizi, Et'ime, 46/1857)

Vücudun ihtiyacını karşılamamak ne kadar sağlıksızsa aşırı yemekte o kadar sağlıksızdır. Kişi çok fazla yediği zaman üzerine beden bütün ilgisini sindirime yöneltir ve bir rahavet çöker her hangi bir şey yapma isteği olmaz. İbadetlerini yerine getiremez. Peygamberimiz (s.a.v) ne kadar yenmesiyle ilgili olarak şöyle buyurmaktadır: **"Ademoğlu, mideden daha şerli bir kap doldurmaz. Ademoğluna belini doğrultacak birkaç lokmacık yeterlidir. Ancak ille de -mideyi dolduracaksa-bari onu üçe ayırsın: Üçte birini yemeğe, üçte birini suya, üçte birini de nefesine:"** (ibn-i Mâce, Et'ime, 50/3349)

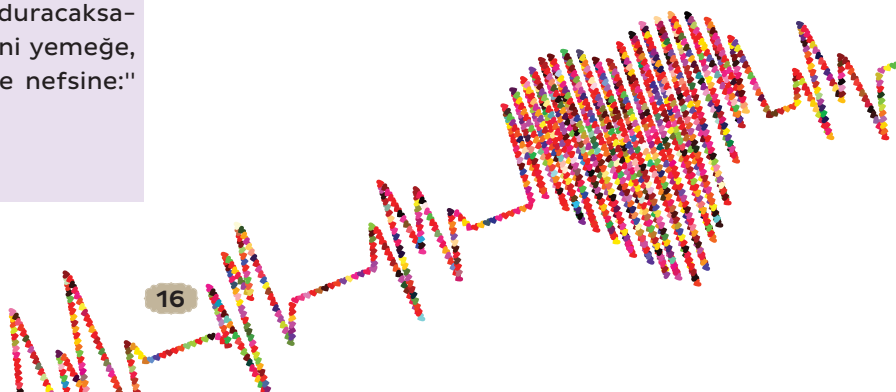
Kadim tıp eserlerinde çok yiyenleri; kendi ve midesi tembel, hafızası zayıf, uykusu ağır şeklide belirtirken, az yiyenler için; midesi cevval, hafızası güçlü, uykusu hafif olarak belirtir. Midenin tamamın dolması sindirimi zorlaştırır. Yemekten önce 2 bardak su içmek hem iştahı kapatır hem de yenecek yiyeceklerin hazmını kolaylaştırır. Ülkemizde ekmek çok fazla tüketilmektedir. Peki Peygamberimiz (s.a.v) ekmek yer miydi? Elbette yedi ama onu yediği ekmek günümüzde yediğimiz ekmekten çok farklıydı. Bugünkü ekmeklerde kepek (Buğdayın koruyucu tabakasıdır. Demir, lif, çinko ve vitaminlerce zengindir.) ve rüşeym (buğdayın çimlenmesini sağlayan kısım, vitamin ve minerallerce zengindir.) alınmış beyaz undan üretilmiştir.

Ümmü Eymen'den (r.a) bir unu eleyip ondan Efendimiz(s.a.v) için ekmek yapmıştır. Peygamberimiz (s.a.v) **"Bu nedir?"** diye sormuştur. Ümmi Eymen (r.a) **"Bu bizim diyarda yaptığımız bir yiyecektir. Ben ondan sizin için bir ekmek yapmak istedim."** deyince Peygamberimiz (s.a.v) **"Şu eleyip ayırdığın kepeği una geri kat, sonra yoğur ve ekmek yap"** buyurmuştur. (ibn-i Mace, Et'ime 22).

Beyaz ekmek şişmanlatır, ülser, basur, kalp ve damar hastalıkları ve diyabet gibi hastalıkların oluşumunu tetikler. Kepek ve rüşeymi alınmış ekmek, buğdayın besleyiciliğini yok eder.

Yaşamın ana kaynağı sudur. Suyu yudum yudum içmek gerekir. Peygamberimiz (s.a.v) **"Suyu deve gibi bir solukta içmeyin. İki-üç solukta-dinlene dinlene için. Su içerken besmele çekin. Bitirince de Allaha hamd edin."** buyurur.

(Tirmizi, Eşribe, 13/ 1886)

Ayakta yeme içmekle ilgili olarak Enes bin Malik(r.a) şöyle nakleder: **"Rasulullah (s.a.v) ayakta içmeyi yasakladı. Kendisine "Ya yemek?" diye soruldu. "Bu daha şiddetli yasaktır!" Dedi ve şöyle buyurdu: "Bu daha şerli ve kötü!"** (Müslim, Eşribe 113/2026) Ayakta su içildiğinde, içilen suda mikroplar varsa mide asidiyle temas etmeden direk olarak bağırsağa geçerek hastalık oluşturmaktadır. Mide asidinin suyla geçen hastalıklar için koruyucu özelliği vardır.

İbn-i Abbas (r.a) dan rivayetle; **"Resulullah'a zemzemden sundum, ayakta olduğu halde içti."** bildirmiştir. **"Zemzem suyu ne maksata içilirse o maksatla faydalıdır."** buyurmaktadır. Zemzem yeryüzünde en sağlıklı ve en besleyici sudur. Bundan dolayı mideden işlem görmesine gerek olmayabilir.

Yemekten sonra Peygamberimiz (s.a.v) şöyle dua ederdi: **"Ya Rabbi! Eksiksiz tüm övgülerin hepsi sanadır. Ya Rabbi! Sen mübareksin, her şey senden istenir ve tüm yarattığın nimetlere her zaman muhtacız."** (İbn-i Mace, Et'ime, 27)

Resulullah (s.a.v) Tıbb-ı Nebeviyle ilgili diğer tavsiyelerinden birkaçı şunlardır:

"Suyun kâsesi bin altın olsa her gün yıkayınız!"
"Zeytinyağı yiyin ve onunla yağlanın.
Zira o mübarek bir ağaçtadır."
"İçerisinde kuru hurma olmayan bir ev,
içerisinde yiyecek madde olmayan bir ev gibidir."
"Etin en güzeli-hayvanın- sırt etidir."
"Tereyağı yemeye devam edin."
"Sirke ne iyi katık!"
"Şüphe yok ki Allah, ölüm ve ihtiyarlık dışında hiçbir hastalığı ilaçsız yaratmadı. Bu nedenle size inek sütlerini tavsiye ederim. Zira o, sütüne her bitkiden karıştırır."

Dr. Mustafa GÜRBÜZ
Ankara-Mamak Aile Sağlığı Merkezi
Aile Hekimi

birkul

Zikrullah'in
lezzetini alsa
gece uyuyamaz, uyku
ona haram olur!

ESŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

Mustafa Borsbuğa
Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi
Kelâm Araştırma Görevlisi

Merâtibü's sülûk

Çok Katmanlı Manevî Eğitim Sistemi

Klasik sûfî kaynaklarında insan nefsinin muhtelif mertebeleri olduğu vahye istinaden tespit edilmiştir.¹ Nefsin mertebeleri: Nefs-i Emmâre, Nefs-i Levvâme, Nefs-i Mülheme, Nefs-i Mutmainne, Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiyye ve Nefs-i Kâmile şeklinde zikredile gelmiştir.² Tasavvuf geleneğinde; nefsin tezkiyesi ve tahliyesi mezkûr mertebelerin muhtelif hâlleri ve nitelikleri nazar-ı dikkate alınarak çok katmanlı manevî eğitim metodu uygulanmaya çalışılmıştır. Nitekim manevî eğitim sürecinde nefsin bu mertebelerine göre manevî eğitim de mertebelere ayrılmıştır.³

Başta tasavvuf olmak üzere İslâm düşünce geleneğinde çok katmanlı ve çok mertebeli yaklaşım muhtelif alanlarda da karşımıza çıkmaktadır. Söz gelimi tasavvuf varlık anlayışı, Batı düşünce geleneğinde Pozitivist-Materyalist yaklaşımın varlığı sadece görünen maddî âlem ile sınırlandırmasına rağmen, çok katmanlı olup ve farklı hükümlere tâbî biçimde tasavvur ve telakki edilmiştir. Yine tasavvufî varlık anlayışında varlık üç katmana ayrılmakta ve bunlar: (a) **Mülk âlemi**: maddî ve hissî kâinat seviyesi, (b) **Melekût âlemi**: manevî kâinat seviyesi ve (c) **Lâhût âlemi**: ilâhî varlık seviyesidir. Aynı şekilde bilgi de zâhir, bâtın ve Allah'ın bilgisi (ilâhî bilgi) veya ilim ve marifet biçiminde müteaddit kategorilere taksim edilmiştir.

Metinlere yaklaşım açısından da çok katmanlı bir düşünce sistemi geliştirilmiştir. Buna göre bir metin, muktezâ-i hâl (hâlin gerektirdiği) de göz önünde bulundurularak bazen "lafız" itibarıyla bazen "mana" itibarıyla bazen de "mananın manası" dikkate alınarak değerlendirilir.⁴ Sûfî düşüncenin bu yaklaşımı, farklı telakkilere "hayat hakkı" tanıdığı gibi düşünce dünyasındaki çeşitli fikrî zenginliklere de imkân tanımıştır. Bu çok mertebeli yöntemlerin benimsenmesi ve bilfiil icrâ edilmiş olması düşüncenin tekelleşmesini ve donuk kalmasını engellediği söylenebilir.

Abdullah el-Ensarî el-Herevî Menâzilü's-sâirin adlı değerli eserinde sülûkun onlarca mertebesi zikredilmiş olup bunlar hakkında geniş bir malumat verilmiştir. İsmail Ankaravî Nisâbü'l-mevlevî isimli kitabında manevî eğitime (sülûk) dair yüz mertebesi olduğunu ortaya koymaya çalışmıştır. Ayrıca Ebû Muhammed Ruzbihan Baklî ise Meşrabü'l-ervâh eserinde manevî eğitimin bin bir mertebesini zikretmiştir.

Konunun burada netlik kazanması için klasik tasavvuf kaynaklarından manevî eğitimin mertebelerini kısaca zikretmek gerekmektedir.

Birinci mertebe grubu (bidâyet): Yakaza, tevbe, muhâsebe, inâbe, tefekkür, tezekkür, firâr, riyâzet.

İkinci mertebe grubu (kapılar): hüzün, havf, işfâk, huşû, zühd, vera, recâ, rağbet.

Üçüncü mertebe grubu (muâmelât): riâyet, murâkabe, hürmet, ihlâs, tehzîb, ihlâs, tevekkül, tevîz, sika, teslîm.

Dördüncü mertebe grubu (ahlâk): sabır, rızâ, şükür, hayâ, sıdk, îsâr, hulk, tevâzu, fütüvvet.

Beşinci mertebe grubu (usûl): kasd, azm, îrâde, edeb, yakîn, üns, zikr, fakr, gına.

Altıncı mertebe grubu (vadiler): ihsân, ilim, hikmet, basîret, ferâset, tazîm, ilhâm, sekînet, itminân, himmet.

Yedinci mertebe grubu (hâller): muhabbet, gayret, şevk, kalak, ataş, vecd, dehş, berki zevk.

Sekizinci mertebe grubu (velâyetler): vakt, lahz, safâ, sürûr, nefis, gurbet, gaybet, temekkün.

Dokuzuncu mertebe grubu (hakikatler): mükâşefe, müşâhede, muâyene, hayat, kabz, bast, sekr, sahv, ittisâli, infisâl.

Onuncu mertebe grubu (nihâyet): marifet, fenâ, bekâ, tahkîk, telbîs, vucûd, tecrid, tefrit, cem, tevhîd.⁵

Bütün bu mertebelerin kendileri için nev-i şahsına münhasır “ahkâmı” ve “usûlü” bulunmaktadır. Bunlar dikkate alınmaksızın manevî eğitim sistemi metodunun başarılı olması kesinlikle düşünülemez.

Sûfîlerin çok katmanlı manevî eğitim sistemi, nefsin muhtelif seviyelerini dikkate alarak yapmış oldukları bu gibi taksimler onların kavramsal, teorik ve pratik açıdan düşünceye ne kadar değer verdiklerinin apaçık delilidir. Ayrıca onların bu yaklaşımları İslâm medeniyetinin düşünsel faaliyetleri cihetinden dikkat celp etmektedir.

1 Fecr Suresi (27-30), Yusuf Suresi (53), Kıyâme Suresi (2).

2 Bkz. Kuşeyrî, er-Risâletü'l-Kuşeyriyye(thk. Marûf Mustafa Zerîk), Beyrût: el-Mektebe'ü'l-Asriyye, 2014; Hücvîrî, Keşfü'l-mahcûp (thk. İsmâ Abdülhâdî Kindî), Beyrût: Dârü'n-nahdatü'l-arabiyye, 1980.

3 Bu çalışma Recep Şentürk'ün Açık Medeniyet adlı eserinden esinlenerek hazırlanmaya çalışılmıştır. Ayrıntılı bilgi için bkz. Recep Şentürk, Açık Medeniyet, İstanbul: İz Yayıncılık, 2014.

4 Seyyid Şerîf Cürçânî, Kitâbü't-Ta'rîfât(thk. Muhammed Abdurrahman el-Meraşî), Beyrût: Dârü'n-Nefâis, 2007, s. 223.

5 Manevî eğitimin mertebeleri için tafsilatlı bilgi için bkz. Abdullah el-Ensârî el-Heravî, Menâzilü's-sâirin, Beyrût: Dârü'l-kütübü'l-ilmîyye, 1988; Ebû Muhammed Ruzbihan Bakîlî ise Meşrabü'l-ervân, Beyrût: Dârü'l-kütübü'l-ilmîyye, 1998; İbn Acibe, Mirâcû't-teşevvuf ilâ hakâikü't-tasavvuf(thk. Abdülmedîd Hayâlî), Dimeşk ed-Dârü'l-Beydâ, 1989; Ayrıca bkz. Recep Şentürk, a.g.e., s. 248.

Kul'un içindeki
gurur
ve
kibir
bitmedikçe
Affedilmey!

ESŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

Medded

Medded

Âdem'i topraktan icadeyleyen Allah'ım meded!
Nârı İbrâhîm'e gülzâr eyleyen Allah'ım meded
Eyle hidâyet koma hiç zulmet içre bu gönlümü
Hazret-i Mûsâ'yı gâlip eyleyen Allah'ım meded
Dergâhına yüzüm sürüp boynumu büküp ağlarım
Îsâ'yı ruhundan icadeyleyen Allah'ım meded
Şerm ile hicâbeylerim arz etmeye ahvâlimi
İsmâil'e koçu kurban eyleyen Allah'ım meded
Gitmezem çoktur deyû ben zenb-ü isyanım ey Hudâ
İdrîs'i sağ Adn'e idhal eyleyen Allah'ım meded
Nefs ile şeytana uyup eylemişem bîhad günah
Yusuf'u Ya'kup'a irsal eyleyen Allah'ım meded
Cismimde kuvvet kalmadı sana ibadet etmeğe
Eyyûb'u derdinden halâs eyleyen Allah'ım meded
Aç basîret gözlerimi müşerref kıl cemâlinle
Ahmed'i nurundan icadeyleyen Allah'ım meded
Rûz-ü şeb ağla Hüdâyî yalvar Hudâ'ya durma hiç
Yoktan bu kâinatı var eyleyen Allah'ım meded!

Tarîkat-ı alîye-î Kâdiriyye hulefâsından
Eş-Şeyh Es-Seyyîd Hacı Ömer Hüdâyî Baba
(Kuddise sirruhu'l-âlî)
Kaynak: Dîvân-ı Hüdâyî

Nâr: Ateş
Gülezâr: Bahçe.
Şerm: Utanma, Hayâ etme.
Hicâb: Perde.
Bîhad: Sonsuz
Halâs: Kurtulma
Rûz-ü şeb: Gece Gündüz

﴿﴿ Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl...
Muhammedsiz muhabbetten ne hâsıl? ﴾﴾

Aşk-ı Muhabbet

Muhabbet, öğrenmek ve öğretilmekle elde edilen bir şey değildir. Ancak Allahü Teâlâ'nın bir ihsânı ile elde edilir. Kalpteki muhabbet, kulun Cenab-ı Hakk'ın vahdâniyyetini müşâhedesine göre çoğalıp azalır. Her ne zaman kalpte tevhid kuvvetlenirse muhabbette kuvvetlenir. Çünkü kalp, ancak bu tevhidle tek bir zâta tahsis edilmiş olmaktadır. Bunun için Allahü Teâlâ tevhidin peşinden muhabbeti zikretmiştir.

Muhabbet, aşkla tutuşmuş bir kalple sürekli sevgiliyi özlemektir. Muhabbet görünen, görünmeyen her yer ve her halde sevgiliyi murakabe etmek ve hep onu gözetlemektir.

Muhabbet, kalbin Rabb'inin muradına uygun halde olmasıdır. Muhabbet hürmette kusur etmemekle birlikte, sevgilinin hizmetini terk etmekten korkmaktır. Seven o kimselerdir ki, sevgilisinden ne kadar sıkıntı görse, yine dostluğunu artırır. Sevgilisinden başına binlerce sitem taşı gelse, onlar ancak aşk binasını sağlamlaştırır. Aşk, aşığın gönlünde tutuşturulan bir ateş olup orada bulunan, Allah (c.c) dışındaki her şeyi yakar kül eder. Aşk gönlü istilâ edince nefis ölür.

Allah'a aşık olanlar, kendisini O'ndan uzaklaştıran her şeyden uzak olup, alâkalarını keserler. Aşıkların kalpleri Allahü Teâlâ'nın nuru ile aydınlanır. Konuşurlarsa dudaklarından nur saçılır. Mevlânın muhabbetin den bir zerreyi, bin yıllık ibadete değişme! Çünkü Hadis-i şerifte; **"Kişi sevdiği ile beraberdir"** (Buhârî, Edeb, 96; Müslîm, Birr, 165) buyrulmuştur.

Biliniz ki halka yönelen kalp Allah'tan uzaklaşır. Hakk'a yönelen kalpte ise ilâhi bir pencere açılır ve o pencereden ilâhi feyzin güneşi kalbe akseder. Muhabbetin alâmeti itaat etmektir. Sevgiliye sürekli itaat içinde olup ona muhalefet etmekten kaçınmaktır. Allahü Teâlâ bir kulunu severse, onun kalbini razı olduğu kullarının sevgisiyle doldurur. Çünkü kul muhabbet makamına Allah'ın dostlarını sevmekle kavuşur.

Ebu Hureyre (r.a), Rasulullah (sav) efendimizin şöyle buyurduğunu naklediyor. "Allah bir kulunu sevdi mi, Cebrâil'e (as) şöyle seslenir. **"Ben falanca kişiyi seviyorum. Sende sev!"** Bunun üzerine semada aynı şekilde nidâ edilir. Sonra arz ehli arasına onun sevgisi indirilir." Ayette bunu işaret etmektedir.

“ Topraktan biten güller, solar gider...
Gönülde biten güller ise daimidir ve hoştur. ”
(Mevlâna)

“İnanıp salih ameller işleyenler için Rahmân, (gönüllere) bir sevgi koyacaktır.” (Meryem/96) Gerçek manada seven kimse, kalbinde sevdiğinin dışında kimsenin bir etkisi olmayan ve onun isteklerinin dışında bir iradesi bulunmayan kimsedir.

Muhabbet, Allah tarafından mü'min kulun kalbinin O'nun dışındaki her şeyden arındırılmasıdır. Bu hal içinde nefis O'nun taatine meyleder, akıl O'nun güzel gördüğü gördüğü şeylere yönelerek kötü düşüncelerden korunur, ruh ilâhi huzura çekilir, sır O'nun müşahedesi içinde kendinden geçer, kul O'nun muhabbetinin artmasını ister ve muhabbeti artar. Ona en tatlı münâcaat kapıları açılır. Kendine ilâhi yakınlık bahşedilip, Allah'a yaklaşma kaftanları giydirilir.

Hakikat alanında yepyeni ilimlere ve marifetlere ulaşır. Marifet iki dünya saâdetidir. Muhabbet ise göz bebeğidir. Muhabbet marifetin meyvesidir. Marifet ise ebedi hidayettir. Muhabbet, marifetin ve Hakk'a giden yolun en büyük nişândır. Bâki (sonsuz var olan) sevgiliye muhabbet ile kavuşulur.

Allah'ı sevme sebebi marifettir, yani O'nu tanımadır. Muhabbet, marifet miktarınca kuvvetli olur. Marifetin zayıflamasıyla da zayıflar. Kulun Rabb'ine muhabbeti iki derecede olur. Birincisi umumi muhabbettir ki bu, her mü'minde bulunması gereken bir muhabbettir. Hem bu derece muhabbet farzdır. Diğer ise ancak Rabbanî alimlerin, evliya ve asfiyânın sahip olduğu özel muhabbettir. Bu muhabbet makamların en yükseğidir ve talep edilecek şeylerin en zirvesidir. Ey mevlâsına yönelen, Rabb'inin muhabbetini biricik hedef ve gayesi yapan, O'na sevgisinden hiç kimseyi ortak koşmayan kimse! Eğer sen, kötü arzularına tâbi olarak nefisine zulmeden, dünya hazlarının peşine düşerek Allah sevgisine O'ndan başka ortak eden kimseyi bir görmüş olsaydın;

korkunç bir durum ve dehşetli bir olay görmüş olurdun. Muhabbet sahibi olan kişi, muhabbetinde öyle sâdik olmalı ki, gönlünde O'nun için olmayan hiçbir sevgi bulunmamalıdır. Allahû Teâlâ kimin kalbini kendi sevgisiyle doldurursa, onun kalbi başka bir şeyle meşgul olmaz çünkü o, görünüşte halk ile, iç hali ile Hakk ile beraberdir.

Allah sevgisini, Allah'ın bahşetmiş olduğu muhabbet pınarından, süzülen gönüllere huzur veren, babam sultanım Hacı Hâfız Mustafa Efendim (ks) şu sözleri ruha gıdadır.

“Allah sevgisi, Rahmetin gönüllerden çekip çıkardığı, insanların hasret duyduğu ulvî bir duygudur.”

“Allah sevgisi, hayatı yaşanılır kılan tek şeydir. O'nun sevgisi kurtuluşa götüren bir sırdır.”

“Allah sevgisi, sevilen uğruna her şeyi göze alabilme halidir.”

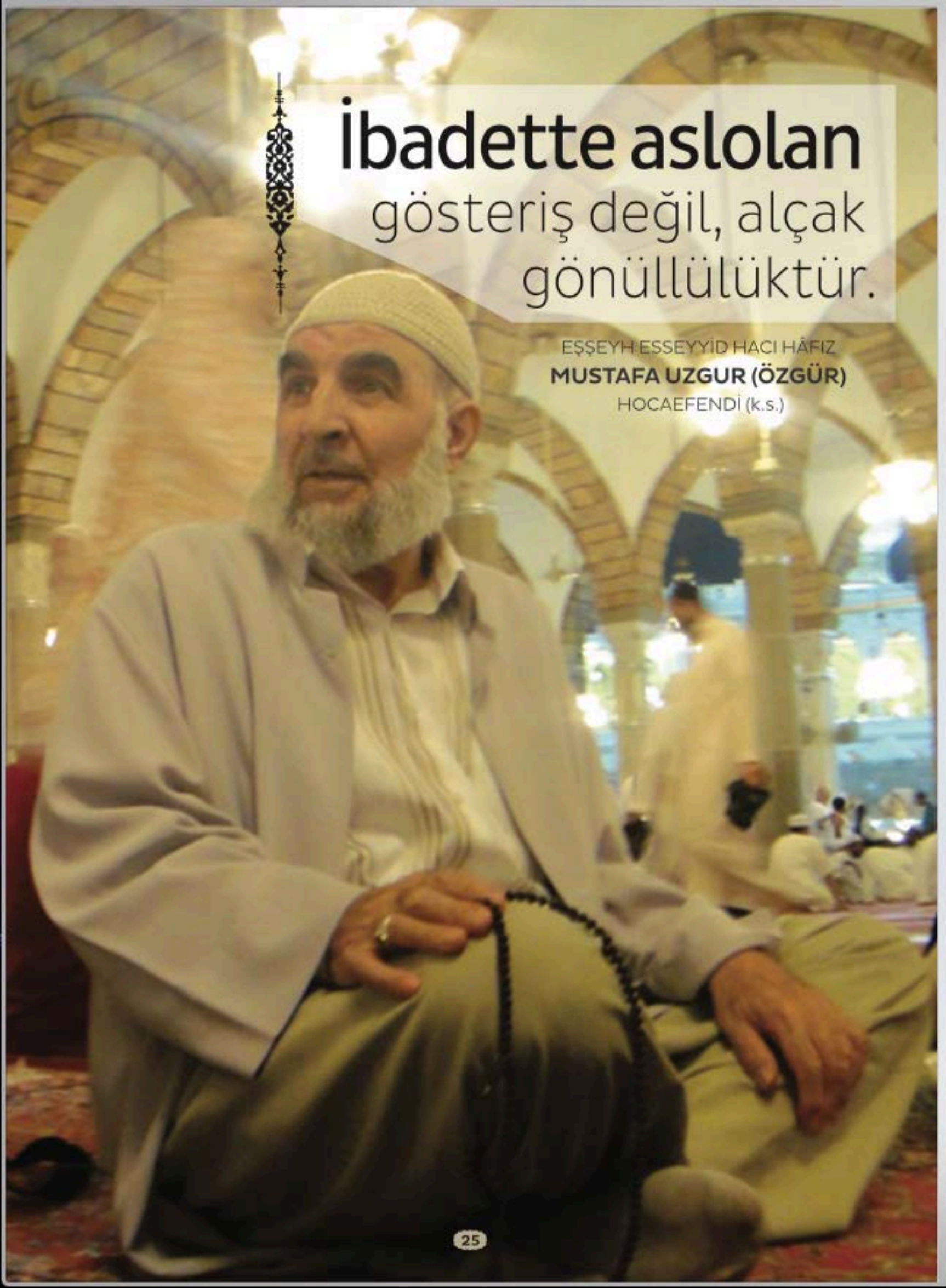
“Allah sevgisi, huzurun temelidir.”

“Allah sevgisi, fitrattan yani doğuştandır. Sevgi hayata tat katar. Sevgi güzelliklere açılan iç penceremizdir.”

Ebu'd-Derdâ (r.a) rivayet ediyor. Rasullullah (sav) buyurdular ki; “Hz. Davut (as) duaları arasında şu dua da vardır; **Allah'ım! Senden sevgini ve seni sevenlerin sevgisini ve senin sevgine beni ulaştıracak ameli talep ediyorum. Allah'ım! Senin sevgini nefsimden, ailemden, malımdan, soğuk sudan daha sevgili kıl.**”

Rabbim gönüllerimizi kendisinin ve Resûlünün muhabbetiyle doldursun. Pîr-i Pîran efendilerimizin ve Mürşidimizin halleri ile hallenip, muhabbetleri ile muhabbetlenip, muhabbet bağına varıp, aşk çeşmesinden bir bâde içmeyi tüm kardeşlerimize ve bizlere Rabbim nasip eylesin. (Amin)

Fatma UZGUR
Hocahanım

İbadette aslolan
gösteriş değil, alçak
gönüllülüktür.

EŞŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

Sadakat ve Samimiyet

Sadakat neydi? Sadakat kelime anlamıyla güçlü ve içten bağlılığı ifade etmektedir. Tasavvufta sadakat ise samimiyettir. Herkes karşısındaki insandan samimiyet bekler. Yüce Allah (c.c) kulundan, Peygamber (sas) ümmetinden, Mürşid müridinden, hoca talebesinden, eşler (karı, koca) birbirinden, aile fertleri birbirinden, amir memurundan, idareciler halkından, halk idarecilerden, arkadaş arkadaştan kısaca herkes birbirinden önce samimiyet ister. Tasavvufta sadakat samimiyet ve teslimiyettir.

Peki teslimiyet için gerekli olan teslim oldum demek mi? Yoksa ateşten gömleği giyerken neden ve niçinden öte, beni unutup önce sen diyebilmek mi? Kuran-ı Kerim’de belirtildiği gibi; **“Kim peygambere itaat ederse, Allah’a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse, (bilsin ki) biz seni onlara bekçi göndermedik.”** (Nisa/80). Hz. Peygambere (sas) uymadan hiç kimse Allah’ın rızasına ulaşamaz. O’nu (sas) anne babası dahil bütün insanlardan daha fazla sevmeyen kimse tam bir mü’min de olamaz. (Buhârî, İman,8) O’nu (sas) insanlığın önüne koyan yüce Allah’tır.

Peygamberime uyun ki benim muhabbetime, rızama ve cennetime ulaşın diyende bizzat yüce Allah’tır. **“(Rasûl’üm) De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”** (Âl-i İmran/31)

İçi ve dışıyla Allah’a teslim olan kul Allah ü Teâlâ’dan başka her şeyin köleliğinden kurtulur. Allah ile huzur, ilâhi aşk ile hayat bulur. Hakk’a itiraz eden kimse ise iradesini nefsinin eline vermiş olur. Bu kimse kendini hür ve hürriyet sahibi görse de aslında bütün yaptıkları bir çeşit köleliktir. Çünkü bu kimse devamlı nefsine köle, şehvetine esir, midesine hizmetçi, maddeye bekçi, insanların aferin ve alkışlarına bağımlı bir hayat sürmektedir. Asıl hürriyet Allah’tan başkasına kulluk yapmamaktır.

Rasûlullah Efendimiz (sav); **“Din, bütünüyle samimiyetten ibarettir.”** buyurmuş; kendisine, **“Kime karşı samimiyet ve sadakat gösterilecek?”** diye sorulunca:

“Allah’a, Kitabına, Rasûlüne, Müslümanların başındaki imamlarına ve bütün Müslümanlara karşı,” cevabını vermiştir.

(Buhari, İman, 42) Kişinin kendi içindeki samimiyetine **ihlâs** denir. İhlâs gönlü tek bir hedefe kilitlemek, her işte Yüce Allah’ın rızasını niyet etmektir. Kalpteki samimiyetin dışa yansımaya da **edep** denir. Yüce Allah (cc) bütün kullarından, Peygamberin (sas) ümmetinden, Mürşid’in müridinden beklediği şey; içte samimiyet ve teslimiyet, dışında ise edeptir. İçimizdeki samimiyet ve teslimiyetin derecesi ne ise imandan alacağımız tadda o kadardır.

Hak dostlarının dediği gibi **“Aşık olmak hoştur amma sadık olmak başka.”** İnsan büyük bir bağlılıkla ve samimiyetle Allahü Teâlâ ya kulluk, Rasûlüne ümmetlik, Mürşidine müridlik yaparsa itaatine devam ederse Allah’ın onun gözü ve kulağı olurum buyurduğu bir makama yükselir. İman karışıklık istemez. İhlas riyayı kabul etmez. Mü’minin ameli noksanda olsa imanı sağlam olmalıdır. Ameldeki kusur bağışlanır fakat ihlas bozulmamalıdır. Yüce Allah’a iman ve itimat tam olmalıdır. İmanı samimi fakat ameli sakat olana acınır. Rahmet edilir. Destek verilir. Yüce Allah (cc) konuşunca hak söyleyen Hakk’ı tasdik eden devamlı Hakk’tan yana olan kimselerin geçmiş kusurlarının bağışlanacağını ve onlara kendisinin yeteceğini müjdelemiştir. (Zümer/33-36)

Dinimizde kalp esas alındığı için bütün sonuçlar kalpteki niyete, ihlâsa göre şekillenmektedir. Kalpleri Allahü Teâlâ’nın nazargâhı olan Kâmil Mürşidler manevî kâbe hükmündeki zatlardır. Hz. Rasulullah (sas)ın sevgilisi, vekili, varisi ve emanetidirlere. Dolayısıyla onlarla ahidleşmek Allah ve Rasulü ile ahidleşmektir. Onlara itaat etmek alemlerin Rabbine ve iki cihan güneşine itaat etmektir. Onlara isyanda Allah’a isyandır.

Mürşidim Kâmil Uzgur Efendi Hazretlerinin dediği gibi **“Gönlünü iyi tut, iyi niyetli ol seni bu yolda tutarlar. Yeter ki hainlik ve münafıklık yapma...”** Bu konuyla alakalı Mürşidimin şu güzel sözünü de sizinle paylaşmaktan zevk duyarım. **“Tevazu güzel ahlaktır. Güzel ahlak dindir”** Pirimiz Gavsul Âzam Abdulkâdir Geylânî Hazretleri; **“Bu iş (tasavvuf) sadece beden amelleri ile başarılamaz. Bilakis o önce kalp amelleri sonrada beden amelleri ile gerçekleşir”** buyurmuştur. Hz. Peygamber Efendimiz (sas) kalbine işaret ederek şöyle buyurmuştur; **“Zühd işte buradadır. Takva işte buradadır. İhlas işte buradadır.”**

Yüce Allah’ın rahmet ve merhameti, Peygamberimizin şefaati, Pîr-i Meşayih-i Kirâm Efendilerimizin, Hak dostlarının dua, himmet ve tasarrufları üzerinize ve üzerimize olsun inşallah. Selam ve Dua ile...

Yeni Yıla Doğru

Her yıl aralık ayını ocak ayına bağlayan gece, dünyanın her köşesinde büyük bir coşkuyla ve bir Müslüman için marjinal kabul edilmesi gereken büyük eğlence programları ile kutlanmaktadır. Bu yazımızda yılbaşının ne olduğunu, dünyanın resmi takvimi halini almış olan Miladi Takvime göre 31 Aralık'ı 1 Ocak'a bağlayan gecenin yılbaşı olarak kutlanmasının kökenlerini, bunun ülkemizdeki yansımalarını ve bir müslümanın neden yılbaşı kutlamaması gerektiğini ele alacağız.

YILBAŞI NEDİR?

İnsanoğlunun yeni bir yılın başlangıcını kutlama geleneği çok eskilere dayanmaktadır. Mezopotamyalılar mart ayının ortasında **Akitu** adını verdikleri yılbaşı bayramlarını kutlamışlardır.¹ Mısır, Fenike ve İran bölgelerindeki uygarlıklarda Eylül ayında yılbaşı kutlamaları yapıldığı bilinmektedir. Eski Yunanlılar ise kutlamalar için aralık ayını seçmişlerdir.² Baharın gelişiyle birlikte ülkemizde kutlanan **Nevruz**da bir yılbaşı kutlamasıdır.³ Araştırmacılar Nevruz kutlamalarının kökenlerinin Zerdüştlere dayandığını ifade ederler. Fakat bu bayramın Ortadoğu'daki birçok halk tarafından benimsendiği de bilinmelidir. Yahudiler ise **Roş ha-Şana** adını verdikleri yılbaşı kutlamalarını Nisan ayında kutladıkları Fısh bayramından 163 gün sonra, yani Eylül ayının sonunda gerçekleştirirler.⁴ Müslümanlar olarak bizler de Hicri Takvime göre yılbaşı kutlarız.

Zaman döngüsünün bir ifadesi olan Yılbaşı, eski zamanlarda genellikle mevsimsel değişiklikler dikkate alınarak kutlanmıştır. Kimi uygarlıklar ilkbaharın gelişini yılbaşı olarak kutlamışlar, kimileri ise sonbaharın gelişini yılbaşı olarak kutlamışlardır. Bu durum, insanların ihtiyaçları, geçim kaynakları, iştigal ettikleri meslekler dikkate alındığında daha iyi anlaşılır. Tarım ile uğraşan uygarlıkların baharın gelişini kutlamaları oldukça normal bir durumdur.

31 Aralık – 1 Ocak tarihlerini birbirine bağlayan gecenin yılbaşı olarak kutlanması, Romalılar tarafından ihdas edilmiştir.⁵ Güneşin hareketleri dikkate alınarak oluşturulan Miladi (Gregoryen) Takvim, içerisinde birçok hata barındıran Jülien Takviminin yerine ihdas edilmiştir.⁶ Romalılar başlangıçta yılı 10 aya böldükleri için Mart'ı yılın ilk ayı olarak kutluyorlardı. Fakat daha sonra yıl 12 aya bölündü. MS. 46 yılında, 1 Ocak tarihi yılbaşı olarak kabul edildi.

Miladi Takvim 1582 yılında Roma Katolik Kilisesi tarafından Jülien takvimi üzerinde yapılan düzeltmeler ile ortaya konulmuştur. Bu tarihe kadar Hristiyan dünyasında yılbaşı kutlamaları kimilerince 25 Aralık'ta, kimilerince 25 Mart'ta düzenleniyordu. Tüm Hristiyan dünyasının 1 Ocak'ı yılbaşı olarak kabul etmesi ise 20. yüzyıla kadar devam eden bir süreç içerisinde olmuştur. İskoçya 1660'ta, Almanya ve Danimarka 1700'lerde, İngiltere 1752'de ve Rusya 1918'te yılbaşı olarak 1 Ocak tarihini kabul etmişlerdir.⁷

Romalıların 1 Ocak tarihini yılbaşı olarak kabul etmeleri ile ilgili birkaç teori bulunmaktadır. Yunan Tarihçi Plutark, kış gündönümünden sonra gelen ilk ayın Ocak ayı olmasını sebep göstererek Romalıların 1 Ocak'ı yılbaşı kabul ettiklerini söylemiştir. Bir başka teoriye göre Ocak kelimesinin Latince/İngilizce karşılığı olan January kelimesinin **Janus** kelimesinden geldiğini ve bu kelimenin yine bir Latince kelime olup **kapı, giriş, başlangıç** manalarına gelen **Janua** ile ilişkili olduğudur.

ÜLKEMİZDE YILBAŞI KUTLAMALARI

Osmanlı'nın son dönemlerine bakıldığında Yılbaşı kutlamalarına rastlanmaz. İnsanlar Hicri yıl dönümünü Muharrem ayının 10'unda yapılan aşurelerden, Rumi yıl dönümünü ise mart ayında maaşlara zam gelince bilirlerdi. Yalnızca Antalya'da Yenikapı civarında yaşayan Rumlar bugünkü anlamda bir yılbaşı kutlaması yaparlardı.

Yılbaşı kutlamalarının ülkemizde yaygınlaşmasında resmî kurumlar önemli rol oynamışlardır. 1925 yılında çıkarılan bir kanunla Miladi takvim resmen kabul edilmiş, 1929 yılında ise bürokratlar yılbaşı balosu düzenlemişlerdir. Başlangıçta evlerde gerçekleştirilen yılbaşı kutlamaları daha sonra 1936'da 1 Ocak resmî tatil ilan edilince sokaklara taşmıştır. İnsanların gece boyu sokaklarda eğlenebilmesi için sonraki gün resmî tatil ilan edilmiştir. 1978 yılında ise TRT'de ilk defa yılbaşı gecesi programı düzenlenmiştir. 80'li yıllara gelindiğinde artık tüketici toplum modası ülkemizin birçok köşesinde kendine yer

bulmuş, böylece yılbaşı kutlamaları daha geniş çaplı programlarla gerçekleştirilmiştir. Batı kültürünün ürünü olup dini hiçbir yanı bulunmadığı iddia edilen, fakat içerisinde Hristiyanlığa ait unsurlar bulunan Yılbaşı kutlamalarının ülkemizde yaygınlaşmasında TRT programlarının ve Milli Piyango çekilişlerinin etkisi çok büyüktür.

Yılbaşı kutlamaları, Hristiyanların Noel kutlamalarından ayrı kutlamalardır. Ülkemizde yılbaşına karşı çıkarılan kampanyalar genellikle Noel kutlamalarını eleştirir pozisyondadırlar. Fakat Noel, Yılbaşı ile aynı değildir. Hristiyanların dini yönü ağır olan Noel kutlamaları 25 Aralık'ta veya 6 Ocak'ta gerçekleştirilmektedir. 1 Ocak kutlamaları, Noel'e göre seküler (dinden bağımsız) kutlamalardır. Fakat bu, bir Müslümanın Miladi Yılbaşı'nı kutlayabileceği anlamına gelmez.

BİR MÜSLÜMAN NEDEN YILBAŞI KUTLAYAMAZ?

Yukarıda dile getirdiğimiz üzere, Yılbaşı seküler bir Hristiyan geleneğidir. Batı kültürü, Hristiyanlık ile yoğrulmuştur. Bu sebeple her ne kadar yılbaşı kutlamaları seküler gibi görünse de içerisinde Hristiyanlığa dair birçok unsur barındırmaktadır. Noel Baba ve onun getirdiği hediyeler, MS. 4. asırda yaşamış olan Aziz Nikolas adında Hristiyan bir azizin hatırasını taşır.⁸ Aralık ayında önce televizyonlarda, sonra sokaklarda kırmızı rengiyle meşhur, Noel Baba kıyafeti giyinmiş birçok insanla karşılaşmak mümkündür. Yine Noel Ağacı süsleme geleneği de Hristiyanların Noel kutlamalarına ait bir gelenektir. Fakat ülkemizde yılbaşı gelince Noel Ağacı süslenmesi de gelenek halini almıştır. Hele hele şahısların birbirlerinin yeni yılını kutlarken “Mutlu Noeller” cümlesini kurmaları, halkımızın Noel ile Yılbaşı arasında pek de ayırım gözetmediğini göstermektedir. Yılbaşı’na hazırlık adına yapılan ağaç süslemeler, kıyafet giymeler vs. her ne kadar seküler olsa da dinden tamamen arınmış değildir. Hristiyanlık temeline oturmuş olan batı kültürünün seküler ürünü ancak bu kadar dinden bağımsız olabilir.

Yılbaşı kutlamaları sırasında yapılması gelenek halini almış birtakım fiiller de bir Müslüman için uygun değildir. Yılbaşında alkol almak, kumar oynamak, tombala çekmek, çekilişe katılmak vb. faaliyetler, yılın diğer günlerinde bir Müslüman için nasıl yasak ise yılbaşında da yasaktır.

Nihayetinde, yılbaşının Müslüman kültürü ile hiçbir alakası yoktur. Müslüman toplumlara batı kültürünü aşıl原因 bir şırınga vazifesi gören yılbaşı kutlamalarına karşı çocuklarımız bilinçlendirilmeli, yılbaşı kutlamalarından neden sakınmaları gerektiği belletilmelidir. Çocuğundan yaşlısına her Müslüman, İslam kültürünün ürünü olan Hicri takvimi günü, ayı ve yılı ile birlikte bilmelidir. Ezcümlle, 1 Ocak’ta gerçekleştirilen Yılbaşı kutlamalarının Hristiyan bir toplumun geleneği olması itibarıyla, bir Müslümanın dikkate alması gereken şu hadis, hepimizce malumdur: “Kim bir kavme benzemek isterse, o da onlardandır.”⁹

Mücahid TOPCU

Gaziosmanpaşa Üniversitesi
İlahiyat Fakültesi Dinler Tarihi
Araştırma Görevlisi

1 Kürşat Demirci, Eski Mezopotamya Dinlerine Giriş, Ayışığıkitapları, İstanbul 2013, s. 61.

2 Henninger, Henninger&Antes, Peter, "New Year Festivals", Encyclopedia of Religion, vol. 10, New York: McMillian Publishing Company, 1987, s. 6593.

3 Henninger&Antes, a.g.e, s. 6592.

4 Louis Jacobs, "Rosh ha-Shanah", Encyclopedia Judaica, c. 14, Kudüs 1978, s. 306.

5 "New Year Festivals" Encyclopedia Britannica, <https://www.britannica.com/topic/New-Year-festival> (15.10.2017).

6 "The Gregorian Calendar", <https://www.timeanddate.com/calendar/gregorian-calendar.html> (15.10.2017).

7 Jones, Peter, "Why Does The Year Start in January", The Spectator, <https://www.spectator.co.uk/2014/01/why-start-in-january/> (15.10.2017).

8 Şenay, Bülent, "Noel", Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, c. 33, İstanbul, 2007, s. 202.

9 Ebu Davud, Libas 4.

İslam Cemiyeti;

İmanla,
İhlasla

kurulur,
gafletle
değil!..

EŞŞEYH ESSEYYİD HACI HÂFİZ
MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR)
HOCAEFENDİ (k.s.)

HÂFİZ MUSTAFA UZGUR

(ÖZGÜR) (K.s.) Hazretlerinin
SENE-İ DEVRİYESİNİ
ANMA ve HÂFİZLARIMIZIN
İCÂZET PROGRAMI

2017

HÂFİZ MUSTAFA UZGUR
(ÖZGÜR) (K.s.) Erkek Kur'an Kursu
HÂFİZLARIMIZIN İCÂZET PROGRAMI

2017

HÂFİZ MUSTAFA UZGUR (ÖZGÜR) (K.s.) Kız Kur'an Kursu
HÂFİZLARIMIZIN ÖDÜLLERİ VELİLERİNE TAKDİM EDİLDİ
2017

İstanbul Müftülüğü'nün düzenlemiş olduğu Kur'an-ı Kerim ve Dini Bilgiler yarışmasında **HÂFİZ MUSTAFA UZGUR** (ÖZGÜR) (K.s.) ERKEK Kur'an Kursu Talebemiz Esenyurt ilçesinde birinci, il genelinde ise üçüncü olmuştur.

HÂFİZ MUSTAFA UZGUR

(ÖZGÜR) (K.s.) KÜLLİYESİ

29.11.2017

Mevlîd Kandili
Programı

**HÂFIZ
MUSTAFA UZGUR
KÜLLİYESİ**

**“Ümmetimden
bir taife kendilerine
Allah’ın emri (kıyamet
vakti) gelinceye kadar,
Hakk’ın emrini ayakta
tutmaya devam
ederler.”**

*Hadis-i Şerif
Buhari, İ’tisâm, 10.
Müslim, İmâret, 53.*

Kalpten Allah'ı anmak

ve

*O anmayı devamlı
kalpte tutmak lazım.*

Kâmil Uzgur Hocaefendi

ÖZGÜR
YARDIMLAŞMA
DOSTLUK VE EĞİTİM
VAKFI

BAĞIŞLARINIZ İÇİN;

VAKIFBANK BAHÇELİEVLER ŞUBESİ
İBAN NÜMARASI
TR54 0001 5001 5800 7304 5325 60

İLETİŞİM

Balıkyolu Mah. Balıkyolu Cad. 418.Sok.
No.:8 Esenyurt / İSTANBUL - TÜRKİYE
Tel.:+90.212 620 29 52 Faks:699 27 15

